

2023. május 3., szerda – Jn 14,6-14

„Aki engem látott, az Atyát látta.” – mondja Jézus Fülöpnek, aki arra kérte Őt, hogy mutassa meg nekik az Atyát. Elsőre egy kérdés jut eszembe: Vajon én láttam Jézust? És ebből a kérdésből kérdések sokasága: Lehajoltam Hozzá? Megvigasztaltam? Megöleltem Őt? Odaadtam Neki, amire szüksége volt? Felsegítettem, rámosolyogtam, bátorítottam, Vele maradtam, Vele hallgattam, Vele sírtam? („Bizony mondom nektek, amit e legkisebb testvéreim közül eggyel is tettetek, velem tettétek”, Mt 25,40.) Igen, ezeket mindannyian megtettük olykor. De továbbra is kérdés, hogy megláttam-e benne, az emberben, Jézust? Aztán még az is kérdés, hogy megtettem-e ezeket mindannyiszor, amikor megtehettem volna. Megvigasztaltam-e azt is, aki nem volt szimpatikus? Tudtam-e szeretni azt, is, aki ártott nekem vagy szeretteimnek? Mondtam-e áldást azokra is, akik gyűlöltek? És ha megláttam embertársamban Jézust, megláttam-e benne az Atyát is? Elhiszem-e, hogy istenképiségünk azt jelenti, hogy Isten arcát fedezhetem fel mindenkiben? Kivétel nélkül mindenkiben. Felkészülök-e minden nap arra a csodára, hogy Istennel találkozhatok? Nem valami misztikus istenélményben, hanem egyszerűen csak a másik emberben. Ha nyitott vagyok, ha figyelem azzal a szemmel, hogy felfedezem benne Isten arcát, Isten szeretetét, a Szeretetet. Tudok-e esténként hálát adni azért, hogy aznap is szembejött velem Isten? Nem egyszer, nem kétszer, sokszor.

Botlik Benedek, Budapest